

Gyászbeszéd **Wolf György** karcagi középiskolai tanár emlékére.

I. „Látjátok feleim, egyszerre meghalt és itt hagyott minket magunkra.

Megcsalt. ...

De nincs már

Akár a Föld

Jaj, összedőlt

A kincstár

Okuljatok mindannyian e példán.

Ilyen az ember. Egyedüli példány."

1. Drága barátaim, kedves gyászoló gyülekezet!

Ezen a napon, amikor azért jelentünk meg ilyen szép számban, hogy a drága elhunyttól búcsút vegyünk, nekem jutott az a tisztesség, hogy a hajdani iskola a Gábor Áron gimnázium és Egészségügyi Szakközépiskola igazgatóságának, tanári karának, dolgozóinak, diákjainak nevében szóljak, mert összekapcsol az elhunyttal bennünket a múlt - a három évtizedes közös munka, az embert teremtő tanári hivatás.

2. Ehhez az alapot számodra, drága barátunk a kecskeméti piarista gimnázium adta, mind a filozófiai – etikai ismereteket, mind széleskörű műveltségedet tekintve. Erre épült az ELTE képzése matematika-fizika szakon, hogy majd tanárként ezt kiegészítsd a technika szakkal. Ezek az adatok egy gazdag élet szikár keretei csupán.

II. Ám, mi tudjuk, hogy istenáldotta tehetség voltál – Adyval szólva: lámpásfejű ember. Az ELTE tanára, Ruzsa Imre tanár úr az indexből látta, hogy karcagi vagyok – rólad kérdezett. Elmondta, hogy az évfolyamon Te voltál a legtehetségesebb. Milyen büszke voltam rá, hogy kollegád lehetek!

1. Épp ilyen elismeréssel szóltak rólad hajdani évfolyamtársaid, a megye bármely gimnáziumában jártam szaktanácsadó koromban. Láttam óralátogatáson, hogy milyen csodálattal itták minden szavad hajdani osztályom, az 1978-ban érettségizett IV. B. fizika tagozatos diákjai, s hogy az elvetett mag jó talajra hullott, tanítványaid karrierje fényesen bizonyítja.

2. De Te nem voltál karrierista. Rendhagyó tehetséged olyan természetesen viselted, mint egy intelligens társasági ember a rászabott ruhát. Hajdani munkaközösség - vezető, Baja Sándorné így méltat:

„Tanítványaival, gyerekeivel megyei és országos szintű eredményeket ért el, melyekkel méltán érdemelte ki az Eötvös Lóránd és a Bólyai társulat szaktanárainak, kollegáinak elismerését és megbecsülését. Számára nem volt megoldhatatlan matematika és fizika versenypélda, s ezzel sokat segített nem csak a tanulóknak, hanem kollegáinak is. A tehetséges tanulók mellett a kevésbé tehetségesek is rajongtak érte".

3. Így voltunk veled, mi is, munkatársaid. Mert jó kolléga voltál. A bölcs ember nyugalomával figyelted nevelési témájú csetepatéinkat, de igazságérzetedre, értékrendedre építeni lehetett. Tudtad, hogy az ember lehetőségei mennyire végesek, pedig benned lakott a nagyvilág. Tisztában voltál az univerzum összefüggéseivel csakúgy, mint a mikrovilág rejtelseivel, de nem voltál szakbarbár. Latinos műveltséged, földrajzi ismereteid, zenei világod, irodalomszereteted példaként szolgált diákjaidnak.

4. Kiváló segítőtárs voltál a tanulmányi kirándulásokon csakúgy, mint szellemi vetélkedőkön vagy társasági életben. Jó humorod, finom iróniád derűs hangulatot teremtett. Szeretted és tudtál játszani. Rendre neked ítélték volna a fair play díjat. Emberséges és jó kolléga voltál. Segítségedre mindig lehetett számítani, akár iskolai, akár magánéleti problémáiról volt szó.

5. Így aztán betölthetetlen űrt hagytál magad után, amit mi, akik itt maradtunk, csak az emlékekkel tudjuk jól - rosszul kitölteni; bár tudjuk: „Ha Napba nézve elveszted a látást / szemedet okold, ne a nagy sugárzást.” Az emlékek gyémántjai villóznak előttem, egy gazdag életpálya fényei. Hogy szeretted a családot! Milyen büszke voltál fiaidra, eredményeikre. Milyen szeretettel beszéltél unokáidról. Emlékszem, éppen nálunk voltatok, amikor jött a hír: megszületett a dédunokád. Osztottunk az örömdobban, bánatodban egyaránt.

6. Köszönettel mégis mi tartozunk nektek a családom nevében. Köszönöm, hogy nyitva állt előttünk az ajtótok fizikálisan is, képletesen is: hogy számíthattunk rátok akár testi, akár lelki bajainkat kellett orvosolni. Köszönöm, hogy ti segítőkészek nyújtottatok akkor is, amikor lenn voltam a porban

7. Külön köszönöm, hogy kedves feleségeddel együtt megbíztál bennünk, nem küldtetek el a gyermekeiteket elit iskolába, bár megtehetted volna; jöllehet akkor még iskolánk a jó nevű vidéki gimnáziumnak sorába tartozott, s kellő alapot adott ahhoz, hogy fiaitok tehetségüknek megfelelően tanuljanak tovább, s ehhez méltó életpálya részesei legyenek.

8. Ám, bármilyen magasra emelkedtek is, nem felejtették sem a családi hagyományt, sem a vén alma mátert, iskolájuk elhagyott repülőterét. Nem felejtettek el benneteket sem. Felvillannak előttem lelkes beszámolótok nyomán az amerikai út csodái, jól lehet - tudom, hogy számodra a viszonyítási pont szűkebb szülőházad, a kiskunság és fogadott hazád, a Nagykunság maradt, s ezen belül Karcag. Milyen szép volt, amikor iskolánk 300 éves évfordulóján az öregdiákok tiszteletbeli karcagi diákká avattak bennünket! Megtaláltad a helyedet a városban, a költővel együtt vallottad: „Nem itt születtem - hazám lett ez a város”. Patrióta voltál a szó legnemesebb értelmében, sokoldalú tevékenységeddel segítve a város szellemi arculatának alakulását.

9. Pedig lettek volna elmozdulási lehetőségeid - mint oly sokaknak a városból, mégis hű maradtál a városhoz, az iskolához, a középiskolai tanár hívatásához, s tanítottad, nevelted az egymást követő osztályok diákjait, a Te szavaiddal élve a "kedves csirkefogókat".

10. Különös fénnel villannak fel a sportélet eseményei. Szenvedélyes kosarasként hány hétvégét áldoztál fel, ha a Fáklya, a pedagógus kosárlabdacsapat vidéken játszott; évtizedeken át támogattad a sakk - csapatot. Ezt a kedves kötelességet fiaidnak adtad át, mint ahogy a másokon való segítség nemes erkölcsiségét is. Sportviadalok örök drukkere, a győzelmek boldog ünneplője voltál. Micsoda hangulatuk volt az orvos - tanár futballmérkőzéseknek; sohasem zavart, ha nem az ellenféltérfelén pattogott a labda. A győzelem számodra mégis ünnep volt.

11. Az ünnepek egyik legszebbikével már az öregkor ajándékozott meg. Az volt a körösmezei kirándulás. Maga a gondolat is gyönyörű volt: találkozzon a tágabb értelemben vett Wolf - család a hajdani ősök életének színterén, Körösmezőn, amit a nagyhatalmi érdek országhatárral választott el tőlünk.

Micsoda gyémánt fényű gyönyörű nap volt az, amikor a Nyíregyházáról induló autóbuzsnyi rokon Útra kelt, hogy távolba szakadt véreit felkeresse!

III. Azután kihunytak a fények. Előbb a jó barát dőlt ki (Dr. Györfi János) a sorból, majd ikertestvéred, Tibor elhunyt okozott számodra pótolhatatlan és kiheverhetetlen veszteséget, hogy a szomorú számvetést volt kollégád, emberséges igazgatód, Kurucz János emlékének idézésével zárjam.

1. Hat évvel ezelőtt súlyos betegséggel és nehéz műtéttel látogatott meg a sorsod. Ennek elviselésében segített a hited és az, hogy nem voltál egyedül. Fiaid és családjuk gondoskodó szeretete megadta számodra mindazt, amit az egészségügy adhat; gondoskodó szeretettel vett körül a szűkebb és tágabb család, a jó barátok, jó ismerősök.

2. A betegség elviselésében sokat segített élettársad, Mészáros Judit, aki szeretettel, gondoskodással vett körül, megszervezte az otthonápolás optimális körülményeit. Kétszer perelt vissza nehéz betegségedből az életnek, de harmadszorra nem sikerült. Megadta neked a Teremtő, hogy szépen, emberi méltóságod megőrizve, szeretteidtól búcsút véve, tiszta lélekkel menjél át ama másik világba, "ahonnan nem tér meg utazó"; mi pedig, akik tisztelünk, szeretünk – idézzük Kosztolányi fájdalomosan szép elégiájának sorait:

„Édes barátim, olyan ez éppen,
mint az az ember ottan a mesében.
Az élet egyszer csak őrája gondolt,
mi meg mesélni kezdtünk róla: Hol volt...,
majd rázuhant a mázsás, szörnyű mennybolt,
s mi ezt meséljük róla sírva: Nem volt...
Úgy fekszik ő, ki küzdve tört a jobbra,
mint önmagának dermedt-néma szobra.
Nem kelti föl se könny, se szó, se vegyszer.
Hol volt, hol nem volt a világon egyszer.”

Drága barátunk, Isten veled! Barát Mihályné ny. tanár